

VIETNAM BULLETIN

DE WEG

NAAR DE

**ONDERHAN -
DELINGEN**

50 C

tweede jaargang nr. 23, 13 april 1968

Verschijnt om de 14 dagen
 Redactie: Jan Boonstra
 M. van Dullemen
 W. de Graaff
 Benno Groeneveld
 Tineke Nijenhuis
 Queenie Stevens

Redactie/administratieadres:
 Vietnam Bulletin, p/a ASVA
 Weesperstraat 51, Amsterdam
 Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
 Abonnement f 5,- per half jaar, met stilzwij-
 gende verlenging. Buitenland f 7,- per half
 jaar. Los nr f 0,50

DE OMMEZWAAI VAN DE MAN UIT TEXAS

door Hector de Gallard (Nouvel Observateur, 3 tot 9-4-68)

De moed van het hele Vietnamese volk heeft resultaat gehad: wat het nog nodig heeft om de vrede te winnen, is niet veel anders dan het winnen van de oorlog. Dit valt in hoofdzaak op te maken uit de rede van president Johnson. Welke bijgedachten hem ook mogen hebben geïnspireerd, welke verwickelingen ook mogen volgen, ondanks zijn reserves, (zie artikel van Olivier Todd in dit nummer), het lijkt uitgesloten dat Johnson zelf, of zijn mogelijke opvolger, na de aankondiging van deze spectaculaire "de-escalatie", nog een nieuwe escalatie zou kunnen ontketenen en het gerechtvaardigde wantrouwen van Hanoi - geïnterpreteerd als onwil - aan te grijpen om een algehele oorlog te hervatten. De buitengewone weerstand van de Vietnamezen en de harde slagen die ze de laatste maanden aan de Amerikaanse oorlogsmachine hebben toegebracht, hebben een ommekeer veroorzaakt die onvermijdelijk schijnt - ook al loopt die niet meteen uit op stopzetting van de vijandelijkheden - waarbij het besluit van president Johnson om zich niet meer kandidaat te stellen voor de verkiezingen in november minder onvermijdelijk lijkt.

De Amerikaanse pragmatici zijn altijd snel met het trekken van consequenties uit de feiten. Het electoraat van New Hampshire heeft, door in grote getale op de "vredeskandidaat" Mc Carthy te stemmen, conclusies getrokken uit het Tet-offensief. Robert Kennedy heeft, door fel te streven naar de democratische kandidatuur, de consequentie getrokken uit het succes van McCarthy. Johnson heeft, door het wegwerken van Westmoreland en door de afkondiging van de bombardementsstop op het grootste deel van Noord-Vietnam, lering getrokken uit de enorme val van zijn populariteit en de voorsprong die zijn rivalen op hem namen. Deze veranderingen, deze plotselinge en hard aankomende besluiten zijn het gevolg van de Amerikaanse politieke machine, die slechts gevoelig is voor succes en doeltreffendheid. Deze beslissingen worden vaak genomen in de meest conservatieve staten, ver van het intellectuele Boston, New York, of van San Francisco, maar zijn buitengewoon gevoelig voor de veranderingen in de publieke opinie en afhankelijk van de groten in de partij die zich in de recente geschiedenis van Amerika nog zeer kundig hebben getoond: Truman, tijdens de Koreaanse oorlog in 1950 en tijdens het wegwerken van generaal McArthur; Johnson nu. Johnson kent geen ideologie. Zolang hij geloofde dat de oorlog - en zelfs de overwinning, die het Pentagon en Westmoreland hem voorspiegelden - zijn herverkiezing kon dienen, zette hij deze oorlog voort. Pas toen opiniepeilingen hem duidelijk maakten, dat een groot gedeelte van de Amerikaanse kiezers van het Vietnamese wespennest af wilde, deed hij vredesvoorstellen. Het feit dat de vrede op het ogenblik voordelig lijkt voor de man, die de gevoelens van het kiezersvolk het beste kent, is voldoende om de opperbevelhebber van de Amerikaanse strijdkrachten met de palmtak te doen zwaaien!

Misschien is het een verkiezingsmanoeuvre - niemand zal nu, noch in Amerika, noch in de rest van de wereld, durven wedden dat Johnson werkelijk geen kandidaat zal worden bij de presidentsverkiezingen in november. De aankondiging dat hij zich geen kandidaat zal stellen geeft hem meer armslag - in het buitenland om onderhandelingen te voeren over Vietnam, in het binnenland om met de Democratische partijbonzen te praten - dan hij zou hebben wanneer hij zijn kandidatuur gehandhaafd had. Maar deze manoeuvre op binnenlands politiek terrein moet steunen op een zet in de buitenlandse politiek, die van essentieel belang is en moeilijk teniet kan worden gedaan. Volgens de correspondent van de Nouvel Observateur (en de 'New Statesman') in Washington, Andrew Kopkind, zal deze zet zelfs kunnen uitlopen op een totale omwenteling in de Amerikaanse politiek. De guerrilla's van het Zuiden en de soldaten uit het Noorden zijn de belangrijkste aanleiding tot deze omwenteling. Ondanks de beperkte doelen en resultaten heeft het Tet-offensief de Amerikanen ruw uit hun dromen gerukt en hun een nieuwe kijk op de wereld opgedrongen. De realiteit van de oorlog is weinig

veranderd. De Amerikaanse overmacht blijft enorm. Maar de manier waarop de Amerikanen de militaire situatie en haar vooruitzichten beoordelen is radikaal veranderd. En vanuit deze nieuwe bewustwording kan zich een nieuwe politieke lijn aftekenen - en niet alleen ten opzichte van Vietnam, maar in elk aspect van het Amerikaanse politieke leven, vanaf het negerprobleem tot aan de rol van de dollar in de wereld.

Zolang de regering de indruk kon wekken dat er hoop bestond dat men de oorlog in Vietnam kon winnen, voelden bijna alle Amerikaanse politici zich verplicht hun anticommunistische vastbeslotenheid en hun wil koste wat het kost de wereldrevolutie in bedwang te houden in naam van de doelstellingen van de koude oorlog luide te afficheren. Nu de kans op een overwinning verdwenen is, hebben ze een zekere bewegingsruimte terug gekregen. Zij die men de Vietcongs noemt, hebben een vernieuwing van het Amerikaanse politieke leven mogelijk gemaakt.

Ongetwijfeld denkt niemand er nog aan - en Johnson minder dan wie ook - dat de Verenigde Staten hun overheersende positie in de wereld moeten opgeven. Maar het feit dat Johnson zijn mislukking heeft moeten toegeven, dat na de eerste verkiezingstoespraken van Kennedy en McCarthy, geeft paradoxaal genoeg het politieke leven een nieuwe stroom van energie zonder welke er geen enkele verandering in de Amerikaanse mentaliteit mogelijk was geweest. En die stroming zou, op langere termijn, best gericht kunnen worden op het opgeven van de taboes van de Koude Oorlog en het anticommunisme als overheersende ideologie.

BEHALVE...

De Vietnamezen hebben de oorlog gewonnen. Zij willen niet de vrede verliezen.

door Oliver Todd (Le Nouvel Observateur, 3 tot 9-4-68)

Nog maar enkele dagen geleden sprak Lyndon Baines Johnson over het "winnen van de oorlog" in Vietnam. Zondagavond gaf hij in feite toe dat de Amerikanen haar hadden verloren. De president herzag zijn Vietnampolitiek "van A tot Z". Of bijna.

In feite gaf president Johnson - dat is belangrijk - opdracht tot het staken van de bombardementen op de Democratische Republiek Vietnam "behalve een gebied ten noorden van de gemilitariseerde zone". "Daar", zei de president, "bedreigen de strijdkrachten van de vijand en de infiltraties van mensen en materieel direct de vooruitgeschoven stellingen van de met de Verenigde Staten verbonden troepen." De president wilde niet de indruk wekken dat hij capituleerde of, dat hij zijn soldaten in de steek liet.

De Vietnamezen zouden zich kunnen afvragen of president Johnson, getrouw aan de stijl van al zijn "vredesoffensieven", hier niet een grote uithaal naar links had gemaakt om direct daarna zich naar rechts te richten: "Als er nu geen vrede door onderhandelingen komt", zei hij, "dan zal zij komen wanneer Hanoi beseft dat onze vastberadenheid onwankelbaar is en onze gezamenlijke macht onoverwinnelijk."

Blijft de toon achter deze onvermijdelijke retoriek niet dreigend? Het is juist deze militaire onoverwinnelijkheid van Amerika, die de Vietnamezen, zowel in het noorden als in het zuiden van het land, steeds radikaal in twijfel hebben getrokken.

Door opdracht te geven tot het staken van de bombardementen op "negentig procent" van het grondgebied van de DRV, bevestigde de president ook het volgende feit: dat de Amerikanen sinds enkele weken niet meer voldoende vliegtuigen en ervaren piloten hadden om zowel hun defensieve operaties in het zuiden als het platbombarderen van het noorden vol te houden. Voor de Vietnamezen was Johnson op de slagvelden van het zuiden en in het luchtruim van het noorden reeds verslagen vóórdat hij werd verslagen bij de verkiezingen in New Hampshire en Wisconsin.

Op theatrale wijze deed Johnson een beroep op president Ho Tsji Minh "positief en gunstig te reageren op deze nieuwe stap naar vrede". Nieuw, maar in hoeverre?

De laatste twee jaar heeft Hanoi de vorm van zijn indirecte antwoorden op vragen uit Washington gewijzigd, maar de "lijn" is hetzelfde gebleven. Onophoudelijk hebben de Noordvietnamezen met een diplomatieke strengheid - volgens sommige liberalen zelfs starheid - die slechts wordt geëvenaard en gerechtvaardigd door hun vastberadenheid te velde, bij monde van hun minister van Buitenlandse Zaken, de heer Nguyen Van Trinh, op 28 januari en 29 december 1967 en op 8 februari 1968 herhaald dat, "als de Verenigde Staten werkelijk een gesprek wensen, zij eerst onvoorwaardelijk de bombardementen en elke andere oorlogshandeling tegen de DRV moeten stopzetten. Pas na dit stopzetten van de bombardementen en

elke andere oorlogshandeling tegen de DRV kunnen er onderhandelingen plaatsvinden tussen de DRV en de Verenigde Staten."

Zijn in verband met het huidige vredesoffensief van de Amerikaanse president de belangrijkste formuleringen niet nog steeds: "elke andere oorlogshandeling" en "onvoorwaardelijke stopzetting"? Maandag zou men kunnen denken dat Hanoi, met toe te geven dat de deur op een kier staat, niet zou afzien van de onvoorwaardelijke stopzetting van de bombardementen, ten minste als niet in het geheim andere waarborgen waren gevraagd en gegeven.

Tenslotte zou het laatste plan van Johnson kunnen leiden tot niets anders dan een soort wapenstilstand waarvan in hoofdzaak de Amerikanen voordeel zouden trekken. De Vietnamezen hebben de oorlog gewonnen. Zij willen niet de vrede verliezen.

Zoals zij steeds hebben beklemtoond, loopt de weg naar vrede via de onafhankelijkheid, dat wil zeggen het vertrek van de Amerikaanse troepen uit Zuid-Vietnam: Johnson heeft hier nauwelijks over gesproken. Hij heeft slechts op het Nationale Bevrijdingsfront gezinspeeld als de andere noodzakelijke, onvermijdelijke onderhandelingspartner. Wat heeft president Johnson zo terughoudend gemaakt? De reacties van een deel van de openbare mening en van het Amerikaanse opperbevel, maar bovenal die van de regering Thieu-Ky, deze laatste grote politieke barrière op de weg naar onderhandelingen. In Saigon houden sommige verantwoordelijke Amerikanen rekening met de vervanging van deze regering door een burgerlijke regering, die zou toestemmen in onderhandelingen met het Front en die voor het Front acceptabel zou zijn. Elk optimisme dient gematigd te blijven.

DE AVOND VOOR 1 APRIL

In de New Statesman van 5-4-68 onderzoekt Andrew Kopkind de mogelijke achtergronden en gevolgen van president Johnson's geruchtmakende toespraak op zondag 31 maart. Hij wijst op de feitelijke verzwakking van de aangeboden bombardementspauze door onder andere het verheugen van de aanvallen op gebieden tot meer dan 300 km ten noorden van de gedemilitariseerde zone. Dinsdag 2 april bedroeg het aantal bombardementsvluchten tweemaal het gemiddelde aantal van de laatste tijd.

"Op zondag kon alleen de meest paranoïde Johnsonhater weigeren om de logica van de gebeurtenissen en de bewijzen die zijn zintuigen hem gaven, te geloven: hier was de president, smekend om vrede en afstand doend van zijn ambt als het laatste obstakel dat nationale hereniging in de weg stond. De vier grote machten (de grote ondernemingen, het partijapparaat, de onafhankelijke pers en de kiezers) hadden zich tegen hem en zijn oorlog gekeerd en hij gaf het op. Maar zelfs voordat de resultaten van de voorverkiezingen in Wisconsin op dinsdagavond bekend werden gemaakt, was een nieuwe achterdocht ontstaan. Er was een kleine maar huiveringwekkende mogelijkheid dat de gebeurtenissen van de laatste twee dagen een wassen neus waren geweest, of tenminste, weer één van die beroemde keuzen met twee mogelijkheden: Johnson zou verdwijnen als politiek doelwit, Humphrey als een kandidaat voor de "Vrede en de Voortzetting van de huidige politiek" pousseren, sympathie en een paar voorverkiezingen zelf winnen, de oorlog op een beperkte schaal voortzetten, steun opbouwen voor een bij acclamatie kandidaatstelling op de Democratische Conventie, verklaren dat de bombardementspauze niet beantwoord was, de oorlog escaleren en herverkozen worden. Dit was al eens eerder gebeurd. Franklin Roosevelt ontkende in 1940 dat hij niet voor de derde keer kandidaat zou zijn maar werd, zonder tegenstand, door de partij wel kandidaat gesteld. Als deze tactiek zou mislukken dan had Johnson altijd nog een andere mogelijkheid. Hij zou dan zijn eerste belofte om uit de politiek te gaan trouw blijven of Humphrey steunen als een "Stop Bobby"-kandidaat.

Nog geringer, maar nog angstwekkender was de kans dat de gebeurtenissen in Vietnam Johnson enigszins uit de hand liepen. Tijdens de hele oorlog zijn er berichten geweest over officieren die op eigen houtje acties voerden, zoals het verwoesten van een dorp of het bombarderen van een provincie, zonder toestemming of zelfs maar voorkennis van de opperbevelhebber in het Witte Huis. Zoiets kan in elke oorlog voorkomen, vooral sinds de opperbevelhebbers hebben opgehouden zelf ter plaatse de operaties te leiden. In een oorlog als die in Vietnam echter, die zo gevoelig is voor details, mogen dergelijke individuele afwijkingen niet voorkomen. De gedachte dat luchtmachtgeneraals tegen de bevelen van de president in zouden voortgaan met het bombarderen op 130 km van Hanoi, was regelrecht verbijsterend ofschoon het Witte Huis deze mogelijkheid direct ontkende. Dat deze gedachte überhaupt mo-

gelijk was - zoals op dinsdagavond toen senator Fulbright de aanvallen veroordeelde - zegt meer over de toestand van de Amerikaanse geestesgesteldheid op dat ogenblik dan over de waarschijnlijkheid van een generaalsoptocht. De gebeurtenissen hebben ons overrompeld, we zijn in de war gebracht door een snelle opeenvolging van belangrijke gebeurtenissen. Acht maanden lang is het land in beroering geweest, drie weken lang heeft het in een acute crisissituatie geleefd. Tenslotte had men het gevoel dat de toestand weer normaal werd. De drukkende hand was opgeheven, de oorlog liep op zijn einde. Mensen konden weer beginnen adem te halen, er was weer ruimte om te leven. Het was niet alleen de redevoering van de president, of de verkiezingen in New Hampshire, of de kandidatuur van Kennedy. Afzonderlijk waren deze gebeurtenissen politiek incompleet of moreel dubbelzinnig. Samen met al het andere - met Polen en Praag en Hue, met Wall Street en Wisconsin en de speech van Kennedy - gaven zij nieuwe energie aan een systeem dat in praktijk ellendig was maar niet in staat was zich te veranderen.

Op zondag was ik in New York en ik luisterde naar de toespraak van president Johnson in een kleine flat in Greenwich Village. Toen hij beloofde dat hij niet opnieuw kandidaat zou zijn ging er van alle andere flats in de omgeving een luid hoera op. De New Yorkers, geïsoleerd, afgezonderd al jaren in de diepste diepten van de naamloosheid levend, hadden het buitengewone gevoel van gemeenschappelijk geluk. Het geluid weerkaatste tegen de grote bakstenen gebouwen. We renden allemaal de straat op en, hoewel iedereen het nieuws gehoord had, vertelden de mensen het elkaar opnieuw. Louter voor het plezier het nogmaals te kunnen zeggen. (...) Het gevoel van opluchting was groter dan het in twintig jaar, in die lange koude periode uit de geschiedenis, was geweest: dat gevoel werd nog sterker toen op woensdag het nieuws dat Hanoi bereid was te praten - al was het alleen maar over de bombardementen - en de eerste "geïnteresseerde" reacties van het Witte Huis op de radiuitzending van Hanoi bekend werden.

De hoop leeft. Ik zou niet weten wat Amerika zal doen als deze hoop weer sterft."

DE REACTIE IN SAIGON: BEZORGDHEID EN HOOP

In Saigon wordt zeer veel belang gehecht aan het feit, dat Hanoi slechts overleg met de Verenigde Staten heeft voorgesteld, waarbij een volledige staking van de bombardementen het eerste punt op de agenda is. Vietnamese politici vrezen dat dit een truc kan zijn om Saigon buiten geheime onderhandelingen te houden over de toekomst van het land, totdat principiële beslissingen zijn genomen.

De reactie in Saigon is een mengsel van verbijstering, bezorgdheid en hoop. Mensen met of zonder uniform gaan steeds meer denken in termen van "hoe overleef ik het, hoe overleven mijn vrouw en kinderen het". Ze hebben dapper gevochten, maar de stemming op het ogenblik is die van soldaten, die niet om vijf minuten voor twaalf de heldendood willen sterven. De meeste Vietnamezen hebben nog niet gehoord van het aanbod van Hanoi tot onderhandelingen. Het leven gaat gewoon door, er zijn geen juichende mensenmassa's, geen demonstraties. In leidende anticommunistische kringen in Zuid-Vietnam wordt gesproken over de noodzaak tot besprekingen met het Bevrijdingsfront met een "open gemoed". Ook wijst men er op, dat uit de ervaringen in Oost-Europa blijkt, dat (na een zekere overgangperiode) het leven onder de communisten bijna gewoon verloopt. De Vietnamese middenklasse vreest dat de Verenigde Staten hen aan de communisten zullen uitleveren, waarschijnlijk door een oplossing te aanvaarden waarbij Amerika's gezicht gered wordt. Er zou dan een korte tijd een coalitieregering zijn, gevolgd door een linkse coup en binnen een jaar of twee een door het Bevrijdingsfront overheerste regering. Dit zou bovendien de loyaliteit van het Zuidvietnamese leger ernstig aantasten, aangezien dan hun vroegere vijanden tot hun bevelhebbers zouden gaan behoren.

In progressieve kringen is het initiatief van president Johnson verwelkomd als "het beste nieuws van de afgelopen tien jaar". Daar geeft men ook de aanlokkelijke verzekering dat, als er een coalitieregering komt, het Bevrijdingsfront niet zal staan op het bezetten van sleutel-ministeries en ook niet op een snelle socialisatie (waar vooral de grondbezitters bang voor zijn). De reacties van de Zuidvietnamese "man in de straat" zijn voorzichtig. Een zakenman, die alles te vrezen heeft van een pro-communistische regering, haalde zijn schouders op en zei: "Noorderlingen of Zuiderlingen, we zijn allemaal Vietnamezen." en liet het daarbij. Een Fransman, die allang in Vietnam woont, voorspelde dat de neutralisten nu wel spoedig tevoorschijn zouden komen; "De wolven komen uit het bos." Een Franse ka-

tholieke priester, die in een dichtbevolkte voorstad van Saigon woont, meende dat zijn volgelingen erg blij zouden zijn. "De katholieken die door willen vechten, zijn voor het grootste gedeelte vluchtelingen uit het Noorden. Het grootste deel van mijn kudde heeft genoeg van de oorlog." Amerikaanse soldaten wilden liever niet hun mening geven. Zij wisten vaak nog niet van de voorstellen van Hanoi, hoewel het bericht gemeld was door het radiostation van de strijdkrachten. De meest positieve reactie kwam van een soldaat, die pas een maand in Vietnam was: "Ik denk dat m'n maats 't leuk zullen vinden." Sinds het Tet-offensief hebben de Amerikaanse soldaten steeds meer geklaagd en waarschijnlijk zullen vredesbesprekingen hun moreel nog meer aantasten, wanneer zij gevaar lopen gedood te worden in de laatste fase van een oorlog, die toch niet met een overwinning zal eindigen.

De Zuidvietnamese regering is argwanend over de vorm, die onderhandelingen zullen aannemen. President Thieu heeft vaak verklaard, dat Zuid-Vietnam de belangrijkste partij zou moeten zijn bij vredesonderhandelingen. Tran Van An, de Zuidvietnamese minister van voorlichting, zei dat Hanois aanbod om een afgevaardigde van de Verenigde Staten te ontmoeten "slechts een eerste stap is, die kan leiden tot beëindiging van de oorlog". Hij herinnerde er tevens aan, dat president Thieu heeft aangeboden om president Ho Tsji Minh te ontmoeten (een aanbod, dat president Ho vrijwel zeker zal negeren), maar dat onderhandelingen met het Bevrijdingsfront onmogelijk waren. "Ik meen dat Washington rekening zal moeten houden met het streven van ons volk en onze regering", verklaarde An. Het Bevrijdingsfront zou, als het aan besprekingen deel wil nemen, dat alleen kunnen doen als onderdeel van de delegatie van Hanoi.

President Thieu heeft uit vrees dat president Johnson hem zal dwingen het Nationale Bevrijdingsfront te aanvaarden als onderhandelingspartner en om het moreel van het leger wat op te vijzelen, al moeten zweren dat hij de strijd zal voortzetten, zelfs als de Amerikanen Vietnam zouden verlaten. Thieu heeft verder verklaard dat hij niet deel kan nemen aan een coalitieregering, omdat dit voor hem "zelfmoord" zou betekenen. Algemeen wordt immers toegegeven, dat het Bevrijdingsfront de enige samenhangende politieke groep is in het land en dat het Front tenslotte de macht zal overnemen, tenzij het compleet wordt uitgesloten van het politieke leven.

Voor Amerika is nu het ogenblik van de waarheid aangebroken; het zal nu moeten besluiten hoe serieus het zijn verplichtingen aan de Zuidvietnamese regering opneemt. (president Johnson heeft immers verklaard dat de verkiezingen van de afgelopen herfst representatief waren voor de mening van het volk) en in hoeverre toegestaan kan worden dat president Thieu, de Zuidvietnamese generaals en anticommunistische pressiegroepen een compromis voor vrede saboteren. Het kan echter niet uitgesloten worden geacht, dat onder de druk der omstandigheden zelfs de anticommunistische leiders toe zullen geven aan hun instinct tot zelfbehoud en tot overeenstemming kunnen komen met het Bevrijdingsfront. Op het ogenblik redeneren zij echter nog, dat vrede zo gevaarlijk is, dat er niets anders op zit dan oorlog voeren.

(samengesteld uit: The Times, 5 april; Süddeutsche Zeitung, 5 april; The Observer, 7 april)

AMERIKA ZOEKT "OPRECHTE VREDE"

Wellington, 5 april: Dean Rusk, de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken, zei vandaag dat in Vietnam een oprechte vrede nodig is en geen bedrieglijke vrede die in feite de volken van Z.O.Azië in de steek zou laten.

Het kernprobleem voor hen die troepen in Vietnam hebben is de agressie vanuit Noord-Vietnam, zo zei hij. Als de Noordvietnamese troepen verwijderd zijn, zouden de authentieke zuiderlingen wegen kunnen vinden om hun eigen problemen op te lossen.

"Ik twijfel er niet aan, dat amnestie, verzoening en andere zaken door de zuiderlingen uitgewerkt kunnen worden, maar als Hanoi blijft volhouden haar eigen politieke oplossing aan het Zuiden op te dringen met haar gewapende macht, dan hebben we nog enkele problemen en dat zijn zaken die onderzocht moeten worden", aldus Rusk.

(The Guardian, 6 april 1968)

"IK DENK DAT WE HET VERKEERD HEBBEN GEDAAN IN VIETNAM"

Saigon: In een vernietigende aanval op de Amerikaanse politiek in Vietnam uitte luitenant-kolonel buiten dienst, Sidney J. Roche, vroeger stafmedewerker van generaal Westmoreland, de volgende beschuldigingen:

- "De organisatie van de communistische partij in Zuid-Vietnam is actief, wordt iedere dag sterker en kan nu niet meer gekarakteriseerd worden als een ondergrondse beweging."
- "Ik hoopte dat het Tet-offensief enige verandering in de politiek zou brengen. Het schijnt echter dat we dezelfde oude weg blijven volgen en dezelfde oude politiek voortzetten. . . . De naam van het spel blijft Pacificatie. . . . Het heeft vier jaar niet gewerkt en het zal nu ook niet werken."
- "De hulpprogramma's van de Verenigde Staten in Vietnam zijn altijd verkwistend geweest. Programma's werden financieel overladen, zonder scherp omlind idee van het doel dat bereikt moet worden, met verwarring over wié in feite wát leidt."
- "Het leger van de Republiek Vietnam (Zuid-Vietnam) mag gerust het slechtste leger van heel Azië genoemd worden. Het is georganiseerd volgens richtlijnen die door moderne legers 30 jaar geleden werden gebruikt. Het is topzwaar met nutteloze hoofdkwartieren en administratieve onderdelen. De wapens zijn in het algemeen verouderd en geen partij voor de moderne Chinese en Russische wapens in handen van de Vietcong en de geregelde Noordvietnamese troepen. De leiding is inefficiënt, slecht getraind en staat vooraan bij politiek gekuip en corruptie. Het leger zit zeer tevreden in kampen om haar aandeel te grijpen uit dit gekonkel en de corruptie, terwijl het de Amerikanen laat vechten, die daarmee ook de verliezen te dragen krijgen."
- "Ik denk dat we het verkeerd hebben gedaan in Vietnam. . . . Al deze problemen zijn blijven bestaan na meer dan zeven jaar militaire hulp van Amerika."

Kolonel Roche, een veteraan met 27 dienstjaren in het leger, werkte bij de staf van generaal Westmoreland als planner voor Z.O.Azië in 1964 en 1965. In 1966 trok hij zich terug uit het leger en werd civiel adviseur bij het Zuidvietnamese leger. De laatste tijd werkte hij als regeringsambtenaar aan het pacificatieprogramma. Hij lanceerde zijn aanval op de toestand in Vietnam toen hij zich uit zijn civiele baan terugtrok op 23 maart. (Dus vóór de grote rede van pres. Johnson, red. VB.) De Amerikaanse vertegenwoordiger, Robert Komer, leider van het pacificatieprogram, wees de beschuldigingen van kolonel Roche van de hand als "belachelijk" en twijfelde sterk aan diens kennis over de algemene problemen in Vietnam.

(US News and World Report, 8 april 1968)

MEDISCHE HULP AAN VIETNAM

Hieronder volgt een overzicht van wat er in Nederland door verschillende organisaties wordt gedaan aan medische hulpverlening aan het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront en Noord-Vietnam. De informatie hebben wij begin maart '68 bij de betrokken organisaties ingewonnen. De totaal ingezamelde bedragen kunnen inmiddels hoger zijn geworden. De informatie zoals die hieronder staat weergegeven, is afkomstig van de organisaties zelf en is niet op betrouwbaarheid door de redactie van het Vietnam Bulletin gecontroleerd. We hebben ons beperkt tot a) organisaties waarvan wij het bestaan kenden, b) tot medische hulp. Organisaties die niet zijn genoemd of die op andere wijze hulp verlenen verzoeken wij ons gegevens te willen sturen voor een volgend overzicht. De redactie van het Vietnam Bulletin betreurt de traditionele verdeeldheid in Nederland, maar roept haar lezers op het Vietnamese volk daarvan niet het slachtoffer te laten worden en op één van de onderstaande gironummers een flinke bijdrage te storten om de nood te lenigen.

Redactie VB.

Actiegroep Vietnam

In juni 1967 werd door deze groep gestart met een medische actie bestemd voor het Bevrijdingsfront en Noord-Vietnam. Tot 8-1-68 werd door deze groep, o.l.v. Tine Hofman en Otto Boetes, ruim f 19.000,- opgehaald. Hiervan werd in december f 5000,- overgedragen aan de Bevrijdingsfrontvertegenwoordiger in Parijs. In februari werd voor ruim f 8000,-

aan medische instrumenten via Parijs aan het NBF overgedragen. Sinds 8-1-68 is de Actiegroep Vietnam in twee delen gesplitst. Sinds die datum bestaat er een Mobiele Eenheid Actiegroep Vietnam (Tine Hofman, Oude Waal 2, Amsterdam) en een Actiegroep Vietnam (Otto Boetes, Belieslaan 2, Heiloo).

De Actiegroep Vietnam (Boetes) blijft geld inzamelen voor medische hulp (gironummer 1263483 tnv Actiegroep Vietnam te Heiloo, met vermelding "medische hulp"), maar werkt op het punt van medische hulp samen met het hier verderop te behandelen Nationaal Comité Vietnam.

De Mobiele Eenheid Actiegroep Vietnam (postgiro 1508060 tnv Medische Hulpactie Vietnam, corr. adres : Oude Waal 2, Amsterdam) heeft 105 dozen met chirurgische apparatuur via het Franse Artsencomité overgedragen aan het Bevrijdingsfront. Steunlijsten zijn op bovenstaand adres te bestellen. Vooral in Borculo, Delfzijl, Rotterdam, Den Haag en Amsterdam is geld ingezameld.

Nationaal Comité Vietnam

De doorlopende medische inzameling voor Vietnam is door het Nationaal Comité Vietnam gestart op 1-3-68. Hiervoor zijn de eerste 5000 steunlijsten beschikbaar. Deze kunnen schriftelijk worden aangevraagd op het secretariaatsadres: 1e Helmersstraat 112 te Amsterdam. Het gironummer is 1520600 tnv de voorzitter van het Nationaal Comité Vietnam. De hulp zal langs verschillende wegen worden toegezonden aan de organisaties als het Noordvietnamese Rode Kruis, het Nationaal Bevrijdingsfront en particuliere organisaties die onafhankelijk van de regering van Thieu werken in Zuid-Vietnam. Voor de ingezamelde gelden zullen medicamenten enz. worden gekocht op advies van de medische adviseurs van het Nationaal Comité, t.w. dr. O.M. de Vaal, B.S. Polak en dr. G. Krijt. De controle op de ingezamelde gelden wordt uitgeoefend door een commissie uit het Uitvoerend Comité. Bovendien is de eindcontrole in handen van een erkend accountantskantoor.

De plannen van het Nationaal Comité bestaan uit het doen vervaardigen van een speciaal affiche, het houden van openbare straatcollectes en een speciale inzameling in samenwerking met radio en televisie. Om de ingezamelde gelden volledig voor het gegeven doel te bestemmen, vormde het Nationaal Comité Vietnam een apart donatiefonds om de organisatiekosten mee te bestrijden (postgiro 1525035 tnv J.J. Davio, Amsterdam).

Vietnam Comité Leiden

In Leiden bestaat het Vietnam Comité Leiden, waarin samenwerken vertegenwoordigers van PSP, SVB, Politeia, FJG, Kerk en Vrede, Doopsgezinde Vredesgroep, SJ en individuele leden van de PvdA en Pax Christi. Naast demonstraties, colportages, openbare avonden, lezingen e.d. organiseert het Comité ook sinds enige tijd een inzamelingsactie voor medische voorzieningen voor Noord-Vietnam en het Bevrijdingsfront. Er is tot nu toe ongeveer f 1500,- ingezameld. Er is nog niets van overgedragen; men wenst te wachten tot men in staat is één grote gift namens de inwoners van Leiden te doen. Men overweegt t.z.t. de gift over te maken aan de Mennonieten, die direct in Noord-Vietnam werken, en met wie contact bestaat via tussenpersonen in West-Duitsland en de DDR. Het gironummer is 1510120 tnv Vietnam Comité Leiden te Leiden.

Vietnam Steun Teams

De organisatie Vietnam Steun Teams, postbus 832, Amsterdam, stelt zich ten doel zich volledig in dienst te stellen van de strijd van het Nationale Bevrijdingsfront en Noord-Vietnam. Eén van de activiteiten is het inzamelen van geld ten behoeve van medische voorzieningen. Totaal werd ontvangen voor medicamenten f 3319,28. Hiervan werd op 2 december 1967 f 1500,- overgedragen aan de Association Médicale Franco-Vietnamienne te Parijs, die voor dit geld chirurgische instrumenten heeft verzonden aan de NBF-vertegenwoordiger in Cambodja, van wie eind december een ontvangstbevestiging werd ontvangen. Op 19 januari 1968 werd f 1550,- aan kinine overgedragen aan de NBF-vertegenwoordiger te Parijs. Giften worden ingezameld op postgironummer 1302668 tnv Huib Riethof te Amsterdam.

Werkgroep Vietnam Wageningen en omliggende gemeenten

De werkgroep heeft in samenwerking met het Comité Kunstenaars helpen Vietnam van 20 de-

cember tot 7 januari 1968 een verkooptentoonstelling van kunstwerken georganiseerd. De opbrengsten waren:

- uit de verkoop van tentoongestelde kunstwerken	f 2434,-
- aan bijdragen voor medische hulp aan het Bevrijdingsfront	f 134,53
- aan bijdragen voor medische hulp aan overig Zuid-Vietnam	f 57,63

De twee eerste bedragen werden overgemaakt aan het Comité Kunstenaars helpen Vietnam, dat ook elders o. a. in Amsterdam en Utrecht, veilingen en verkooptentoonstellingen hield. Voor het laatste bedrag wordt nog een bestemming gezocht. De werkgroep Vietnam Wageningen en omstreken (p/a A.J. Voortman, Broekemalaan 10, Wageningen) werkt mee aan de inzameling door middel van genummerde lijsten die georganiseerd wordt door het Nationaal Comité Vietnam.

DE ONDERHANDELINGSPUNTEN VAN HET BEVRIJDINGSFRONT EN NOORD-VIETNAM

Noord-Vietnam

Het onveranderlijke standpunt van de regering van de Democratische Republiek Vietnam is het volledig respecteren van de akkoorden van Genève van 1954 over Vietnam en de strikte en loyale toepassing van de fundamentele beschikkingen die daarin zijn vastgelegd, te weten:

1. Erkenning van de nationale rechten van het Vietnamese volk: vrede, onafhankelijkheid, zelfbeschikking, eenheid en territoriale onschendbaarheid. Overeenkomstig de akkoorden van Genève moet de Amerikaanse regering zijn troepen, militair personeel en alle soorten wapens uit Zuid-Vietnam terugtrekken, de militaire bases die het heeft gevestigd opheffen en zijn militaire alliantie met Saigon opzeggen. De Amerikaanse regering moet een eind maken aan zijn politiek van interventie en agressie in Zuid-Vietnam. Overeenkomstig de akkoorden van Genève moet de Amerikaanse regering alle oorlogshandelingen tegen het Noorden stopzetten en geen aanslagen meer doen op het gebied en de soevereiniteit van de Democratische Republiek Vietnam.
2. In afwachting van de hereniging van Vietnam door vreedzame middelen en zolang de voorlopige verdeling van ons land in twee zones nog bestaat, moeten de militaire beschikkingen van de akkoorden van Genève van 1954 in acht genomen worden, zoals bv dat geen van beide zones een militair bondgenootschap met een ander land mag aangaan en het verbod om op hun grondgebied militaire bases te vestigen, of er buitenlands militair personeel en troepen heen te brengen.
3. De zaken van Zuid-Vietnam moeten door de bewoners geregeld worden, overeenkomstig het politiek programma van het Bevrijdingsfront, zonder buitenlandse inmenging.
4. De hereniging van Vietnam met vreedzame middelen zal een zaak zijn van de bewoners van de twee zones zonder buitenlandse bemoeienis.

De regering van de Democratische Republiek Vietnam is van mening dat haar stellingname zoals boven weergegeven de meest correcte basis voor een politieke oplossing van het Vietnamese probleem is. Als men hiervan wil uitgaan zal de vreedzame regeling van dit probleem onder gunstige omstandigheden plaatsvinden en zal het mogelijk zijn een soortgelijke conferentie over Vietnam te houden als in 1954 in Genève.

Pham Van Dong, ministerpresident van Noord-Vietnam, 8 april 1965

Bevrijdingsfront

(bekend gemaakt door het Centrale Comité van het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront op 22 maart 1965)

1. De Amerikaanse imperialisten zijn de saboteurs van de Geneefse Akkoorden, de onbeschaamdste oorloghitser(s) en agressor(s) en de gezworen vijand(en) van het Vietnamese volk.
2. Het heldhaftige Zuidvietnamese volk is vastbesloten de Amerikaanse imperialisten te verdrijven, teneinde Zuid-Vietnam te bevrijden, (en) te komen tot een onafhankelijk, democratisch, vredelievend en neutraal Zuid-Vietnam, met het oog op nationale hereniging.
3. Het dappere Zuidvietnamese volk en het Zuidvietnamese bevrijdingsleger zijn vastbesloten hun heilige plicht: de Amerikaanse imperialisten te verdrijven, volledig te vervullen, teneinde Zuid-Vietnam te bevrijden en Noord-Vietnam te verdedigen.
4. Het Zuidvietnamese volk spreekt haar grote dankbaarheid uit over de welgemeende steun

van de volkeren van de wereld, die vrede en rechtvaardigheid beminnen en verklaart zich bereid alle hulp, met inbegrip van wapens en alle ander oorlogstuig aan te nemen van haar vrienden van de vijf continenten.

5. Tot eenmaking van het gehele volk, tot bewapening van het gehele volk, blijft moedig voorwaarts gaan en weest vastbesloten de Amerikaanse agressors en Vietnamese verraders te bevechten en te verslaan.

HET POLITIEK PROGRAMMA VAN HET ZUIDVIETNAMESE BEVRIJDINGSFRONT (II)

(vervolg van deel I gepubliceerd in VB II, nr 20, 2-3-'68)

4. De cultuur en het onderwijs nationaal en democratisch maken, de wetenschap en de techniek ontwikkelen, de volksgezondheid bevorderen.

- Het uitbannen van een cultuur en een opvoeding van dienstbaarheid en van een Amerikaans soort verdorvenheid, die de mooie en oude culturele tradities van ons volk schade toebrengen.
- De cultuur en het onderwijs nationaal en democratisch maken, de wetenschap en de techniek ontwikkelen ten dienste van de opbouw en de verdediging van het land.
- De burgers opvoeden in de zin van de tradities van strijd tegen buitenlandse invallen en van de heldhaftige geschiedenis van het Vietnamese volk. De schone kunsten en gewoonten van ons volk bewaren en ontwikkelen.
- Het culturele peil van het volk verhogen. Afrekenen met het analfabetisme; het voortgezet onderwijs bevorderen. Nieuwe scholen stichten voor lager onderwijs, nieuwe scholen stichten voor voortgezet- en beroepsonderwijs; veel aandacht besteden aan de vorming en vervolmaking van wetenschappelijk en technisch kader en van geschoolde arbeiders. Op de middelbare scholen in het Vietnamees lesgeven.
- Het schoolgeld voor de middelbare en lagere scholen verlagen, arme studenten en scholieren vrijstellen van schoolgeld en hen beurzen toekennen.
- De examenregeling herzien.
- De staat zal met alle mogelijke middelen de jongeren, die zich in het landsbelang verdienstelijk hebben gemaakt in de strijd tegen de Amerikaanse agressie, steunen, evenals de kinderen uit gezinnen, die de revolutie gediend hebben en andere jongeren, die uitstekende kwaliteiten bezitten, bij hun studie en hen in staat te stellen zich naar vermogen te ontwikkelen.
- Elke burger heeft de vrijheid wetenschappelijk onderzoek te doen, literair, artistiek en op andere wijze cultureel werkzaam te zijn. De intellectuelen, schrijvers, kunstenaars en wetenschapsmensen aanmoedigen en helpen door ze gelegenheid te geven tot onderzoek, scheppend werk en uitvindingen in dienst van het vaderland en het volk.
- Bijzondere aandacht schenken aan culturele en artistieke werkers, die om hun vaderlandsliefde vervolgd werden door de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers.
- De volksgezondheid en de propaganda voor hygiëne en geboortenregeling bevorderen. Waken voor de gezondheid van de bevolking. Epidemieën voorkomen en bestrijden, de gevaarlijke ziekten, die een nasleep zijn van het Amerikaanse marionetten-regime, uitbannen.
- De sport en de lichamelijke oefening bevorderen.
- De culturele betrekkingen met het Noorden uitbreiden; de twee zones zullen elkaar helpen om het onderwijspeil van het volk te verhogen en de talenten tot ontplooiing te brengen.
- Culturele betrekkingen aanknopen met andere landen op basis van gelijkheid en wederzijds voordeel.

5. De belangen van de arbeiders, werkers en ambtenaren behartigen en zorgen voor hun levensonderhoud.

- Een wet uitvaardigen, die het werk regelt, een werkdag van acht uur vaststellen en een stelsel maken voor vakantie en verstrooiing. Een rationeel salaris vaststellen en een systeem van prestatietoelagen voor verhoogde produktiviteit.
- De levensomstandigheden van de arbeiders, werkers en ambtenaren verbeteren.
- Een speciaal systeem instellen voor de beloning van leerlingen.
- Werk verschaffen aan de arme stedelingen en arbeiders, veel aandacht besteden aan de opheffing van de werkeloosheid.
- Sociale verzekeringen instellen voor de arbeiders, werkers en ambtenaren en ze te helpen in geval van ziekte, arbeidsongeschiktheid, ouderdom en pensioen.

- De levensomstandigheden in de arbeiderswijken verbeteren.
- Geschillen tussen werkgevers en werknemers regelen door middel van onderhandelingen en bemiddeling van de nationale, democratische regering.
- Lijfstraffen op arbeiders verbieden, evenals het inhouden van boetes van het loon en ontslag zonder geldige redenen.

6. Een krachtig Bevrijdingsleger voor Zuid-Vietnam op de been brengen om het volk te bevrijden en het vaderland te verdedigen.

- Het Bevrijdingsleger van Zuid-Vietnam (bestaande uit gevechtseenheden, regionale troepen en eenheden van militie en guerrilla's) is voortgekomen uit het volk, is trouw aan het vaderland en het volk en heeft tot taak aan de zijde van het volk te strijden om het Zuiden te bevrijden, het vaderland te verdedigen en actief bij te dragen tot de vrede in Azië en in de hele wereld.
- Zorgen voor de opbouw van het Bevrijdingsleger. Al het mogelijke doen om de kwaliteit ervan te verbeteren en hun strijdvaardigheid te verbeteren, teneinde de volksoorlog tot een goed einde te brengen, de troepen van de Amerikanen, hun bondgenoten en hun marionetten te verstaan en om net zolang te strijden tegen de Amerikaanse agressie totdat een volledige overwinning is behaald.
- Het politieke werk versterken, om in het Bevrijdingsleger de vaderlandsliefde en de vastbeslotenheid om te strijden en te overwinnen, te vergroten; het gevoel voor discipline verhogen; onophoudelijk de vaste banden tussen het volk en het Bevrijdingsleger te verstevigen.
- De kaders en de strijders van het Bevrijdingsleger hebben actief en passief kiesrecht, ze hebben recht op land en alle andere rechten van het volk.

7. Dank betuigen aan de martelaren, de oorlogsinvaliden verzorgen, strijders en landgenoten die zich bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt in de strijd tegen de Amerikaanse agressie belonen.

- Degenen die voor het vaderland gevallen zijn, of ze behoorden tot het Bevrijdingsleger of tot een revolutionaire organisatie, en de mensen die vielen in de politieke strijd hebben recht op de dankbaarheid van het gehele volk. De gewonden worden verzorgd en geholpen door de staat en het volk.
- De militairen en burgers, die gewond worden in de gewapende of de politieke strijd zullen omringd worden met zorg en hulp.
- Alle landgenoten en strijders, die in het landsbelang grote daden hebben verricht in de strijd tegen de Amerikaanse agressie, zullen naar verdienste worden beloond.
- De families, die de revolutie diensten hebben bewezen, hebben recht op de dankbaarheid van het volk en worden materieel geholpen.

8. De sociale bijstand organiseren.

- Hulp verlenen aan de landgenoten, die het slachtoffer geworden zijn van de agressie ontzettend door de Amerikaanse imperialisten en de marionettenregering.
- Zorgen voor de wezen, de ouden van dagen en de invaliden. Hulp verlenen aan streken die geleden hebben onder natuurrampen of een slechte oogst hebben gehad.
- Aan de marionettensoldaten, die invalide zijn en aan noodlijdende gezinnen van gesneuvelde marionettensoldaten zal eveneens aandacht worden besteed.
- Mensen die door toedoen van de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers aan lager wal zijn geraakt helpen een nieuw leven te beginnen om het vaderland en het volk te dienen.

9. Gelijktelling der seksen, bescherming van moeder en kind.

- Veel aandacht besteden aan de verhoging van het politieke, culturele en professionele peil van de vrouwen, zoals zij dat verdienen, gezien hun vele verdiensten in de strijd tegen de Amerikaanse agressors. Ontwikkelen van de traditie der Vietnamese vrouwen van heldhaftigheid, onbuigzaamheid, loyaliteit en gevoel van verantwoordelijkheid.
- De vrouwen hebben dezelfde rechten als de mannen op politiek, economisch, cultureel en sociaal gebied.
- Voor gelijk werk krijgen de vrouwen hetzelfde loon als de mannen en ze hebben ook in andere opzichten dezelfde rechten.
- De vrouwelijke arbeiders en ambtenaren hebben recht op twee maanden verlof vóór en na een bevalling met behoud van loon.
- Bijzondere aandacht besteden aan het vormen, helpen en vervolmaken van vrouwelijke

kaders.

- Een progressieve regeling treffen voor huwelijk en gezin.
- De rechten van moeder en kind beschermen. Het aantal kraamklinieken, crèches en kleuterscholen uitbreiden.
- Alle sociale ondeugden uitbannen, die door de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers zijn ingevoerd en die de waardigheid en de gezondheid van de vrouwen schaden.

10. De eenheid der bevolkingsgroepen versterken, zorgen dat de verschillende groepen gelijke rechten hebben en elkaar helpen.

- Elk stelsel en elke politiek afschaffen, die gericht is op het verdeeld houden, het onderdrukken en het uitbuiten van bevolkingsgroepen. Zich verzetten tegen elke maatregel die discriminatie of gedwongen assimilatie van bevolkingsgroepen inhoudt.
- De oude traditie van eenheid en onderlinge hulp van de bevolkingsgroepen in ons land voortzetten ten behoeve van de verdediging en de opbouw van ons land. Alle bevolkingsgroepen hebben dezelfde rechten en plichten.
- Een landbouwpolitiek voeren waarbij rekening wordt gehouden met de boeren van de nationale minderheden. Ze aanmoedigen en helpen om op één plaats te leven en te werken, om land te bebouwen, om hun materiële en culturele peil te verhogen om het algemene peil te bereiken.
- De nationale minderheden hebben het recht hun taal en hun schrift te gebruiken, in stand te houden of te wijzigen.
- Op actieve wijze talrijke kaders vormen binnen de nationale minderheden, zodat ze snel in staat zullen zijn hun eigen zaken te behartigen.
- In de streken waar grote aantallen van de nationale minderheden geconcentreerd zijn, zullen als aan de noodzakelijke voorwaarden wordt voldaan zelfstandige gewesten worden gesticht binnen een onafhankelijk en vrij Vietnam.

11. De godsdienstvrijheid in acht nemen, eenheid en gelijkheid tussen de verschillende godsdiensten bevorderen.

- Alle maatregelen en trucs van de imperialisten en hun handlangers bestrijden, die een stel mensen gebruiken om onder het mom van godsdienst de oorlog van ons volk te saboteren, verdeeldheid te zaaien tussen gelovigen en niet-gelovigen, tussen de verschillende godsdiensten en schade toe te brengen aan land, volk en religie.
- Vrijheid van godsdienst en eredienst respecteren. Pagoden, tempels, kerken en heiligdommen beschermen. Alle godsdiensten hebben gelijke rechten en zijn niet onderworpen aan discriminatie.
- De aanhangers der verschillende godsdiensten, de gelovigen en het hele volk verenigen in de strijd tegen de Amerikaanse agressors en hun handlangers voor de verdediging en de opbouw van het land.

12. De officieren en soldaten van het marionettenleger, het personeel en de ambtenaren van de marionettenregering, die weer de goede kant kiezen, zullen goed behandeld worden, vergevingsgezindheid en goede behandeling van de krijgsgevangenen zal in acht worden genomen.

- Zich verzetten tegen pogingen van de Amerikaanse imperialisten en de marionettenregering om met geweld soldaten te ronselen om zich tegen het landsbelang te keren en om landgenoten te vermoorden.
- De wrede handlangers, die de Amerikaanse imperialisten koppig toegewijd zijn, streng straffen.
- Omstandigheden scheppen waaronder de officieren en soldaten van het marionettenleger en het personeel en de ambtenaren van de marionettenregering de goede kant weer kunnen kiezen en mee kunnen doen aan de strijd van het volk tegen de Amerikaanse agressors in het belang van de natie en voor de opbouw van het land.
- De personen, groepen of eenheden van het marionettenleger of -regering, die zich verdienstelijk hebben gemaakt in de strijd tegen de Amerikaanse agressors, zullen een beloning ontvangen en benoemd worden op belangrijke posten.

Wie instemt met de strijd tegen de Amerikaanse agressie in het belang van het land; die strijd steunt of zich ervan onthoudt de belangen van het volk te schaden door te weigeren orders van de Amerikaanse imperialisten op te volgen, zullen hun verdienste op de ere-lijst vermeld zien.

- De dissidente eenheden, groepen of personen van het marionettenleger, die zich vrijwillig bij de bevrijdingslegers voegen om de Amerikaanse imperialisten te bestrijden en het land te redden, zullen goed ontvangen en op voet van gelijkheid behandeld worden. Wat betreft dissidente groepen of eenheden van het leger of het regeringsapparaat van de marionetten, die zich tegen de Amerikaanse agressors richten om het land te redden, is het Front steeds bereid gezamenlijk actie te voeren tegen de Amerikaanse agressors op basis van gelijkheid, onderlinge hulp en achting, om samen het volk te verdedigen en het vaderland te bevrijden.
- De ambtenaren van de marionettenregering, die vrijwillig het vaderland en het volk willen dienen in het staatsapparaat na de bevrijding van Zuid-Vietnam, zullen eveneens op voet van gelijkheid behandeld worden.
- De elementen in het leger en het regeringsapparaat van alle rangen die schuldig zijn aan misdaden jegens het volk, maar die er oprecht spijt van hebben, zullen vergevingsgezind behandeld worden. Wanneer men zijn misdaden heeft verzacht door diensten die men heeft bewezen, dan zal daarmee rekening worden gehouden.
- De officieren en soldaten van het marionettenleger, die gevangen genomen worden, krijgen een menselijke en vergevingsgezinde behandeling.
- De gevangen Amerikanen en de soldaten van de satellietlanden worden goed behandeld en als de omstandigheden het toelaten krijgen zij hulp om terug te keren naar hun familie.
- De krijgsgevangenen uit Amerika en de satellietlanden worden net zo behandeld als de gevangenen van het marionettenleger.

13. De belangen van de Vietnamezen die in het buitenland wonen behartigen.

- Blij zijn met de vaderlandsliefde van de Vietnamezen die in het buitenland wonen en elke bijdrage van hun kant tot de strijd tegen de Amerikaanse agressie, in het belang van het land, hogelijk waarderen.
- Hoop bieden aan in het buitenland wonende Vietnamezen, die terug wensen te keren naar hun land, om deel te nemen aan de opbouw van het land.

14. De rechtspositie van buitenlanders die in Zuid-Vietnam verblijven beschermen.

- De in Vietnam wonende buitenlanders, die hun bijdrage hebben geleverd aan de strijd van het Vietnamese volk tegen de Amerikaanse agressie, onze waardering kenbaar maken. Alle buitenlanders die in Zuid-Vietnam wonen, moeten de onafhankelijkheid en de soevereiniteit van Vietnam respecteren en de wetten van de nationale en democratische regering in acht nemen.
- De rechtspositie van alle buitenlanders beschermen, die niet samenwerken met de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers om zich tegen het Vietnamese volk te richten en een aanslag te plegen op de onafhankelijkheid en de soevereiniteit van Vietnam. Aandacht besteden aan de belangen van de buitenlanders, die direct of indirect het verzet van het Vietna-

VORIGE NUMMERS

In dit nummer worden twee stukken uit eerdere nummers van het Vietnam Bulletin vervolgd. Het eerste deel van het programma van het Bevrijdingsfront is te vinden in VB II, nr 20, het eerste deel van het Thailand stuk in VB II, nr 22. Beide nummers zijn nog te verkrijgen voor f 0,50 per stuk (plus portokosten).

Beide Tribunaalnummers zijn nu weer te bestellen. Men kan ze in het bezit krijgen door storting van f 2,40 op postgiro 1281198.

De Laos-Cambodjanummers, het nummer over de Chemische oorlogvoering en de Amerikanummers zijn helaas uitverkocht.

Overzicht van de nog verkrijgbare nummers: eerste jaargang: 9, 10, 12 t/m 20 en 26; tweede jaargang: 1, 2, 6, 7, 9, 11, 14 t/m 16, 18 t/m 22. Bestelling door overmaking van 40 cent per nummer voor de nummers t/m tweede jaargang 7, en 50 cent per nummer voor de daarna verschenen nummers. Aub ook verzendkosten overmaken (20 cent voor 3 exemplaren, 4 t/m 8 exemplaren 40 cent; 9 t/m 16 exemplaren 60 cent; meer dan 16 exemplaren 1 gulden).

mese volk tegen de Amerikaanse agressie in het landsbelang gesteund hebben.

- Elke politiek van de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers, die erop gericht is tweedracht te zaaien tussen de Vietnamezen en de Chinezen die in Vietnam wonen, en deze laatsten te onderdrukken en met geweld te assimileren, krachtig bestrijden.
- De wrede en onverbeterlijke handlangers en de geheime agenten, die door de Amerikaanse imperialisten en de marionettenregering van Zuid-Vietnam betaald worden, straffen.

III

DE NORMALE BETREKKINGEN TUSSEN DE NOORDELIJKE EN DE ZUIDELIJKE ZONE HERSTELLEN, STREVEN NAAR EEN VREEDZAME HERENIGING VAN HET VADERLAND

Vietnam is één, het Vietnamese volk is één. Geen enkele macht zou ons vaderland kunnen verdelen. De hereniging van het vaderland is het heilige streven van heel ons volk. Vietnam moet noodzakelijkerwijze herenigd worden.

Het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam verklaart:

1. De hereniging van Vietnam zal zich geleidelijk met vreedzame middelen voltrekken door onderhandelingen tussen de twee zones, zonder dwang van welke kant dan ook en zonder buitenlandse inmenging.
2. In afwachting van de hereniging van het land zullen de bewoners van beide zones hun krachten tesamen voegen om tegen de buitenlandse indringer te strijden en het vaderland te verdedigen; tegelijkertijd zullen ze trachten de economische en culturele banden tussen de twee zones te versterken, ze hebben de vrijheid met elkaar te corresponderen, tussen de twee zones heen en weer te reizen en hun woonplaats vast te stellen.

IV

EEN BUITENLANDSE POLITIEK VAN VREDE EN NEUTRALITEIT VOEREN

Het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam voert een buitenlandse politiek van vrijheid en neutraliteit, die de onafhankelijkheid, de soevereiniteit, de eenheid en de territoriale onschendbaarheid van het land garandeert en de wereldvrede veilig stelt. Deze politiek wordt als volgt geconcretiseerd:

1. Diplomatieke betrekkingen aanknopen met alle landen, onverschillig van welk politiek en sociaal regime, volgens het principe van het wederzijds respecteren van elkaars onafhankelijkheid, soevereiniteit en territoriale onschendbaarheid, non-agressie, niet-inmenging in binnenlandse aangelegenheden, gelijkheid, wederzijdse hulp en vreedzame coëxistentie. Alle akkoorden op basis van ongelijkheid, die door de marionettenregering gesloten zijn met de Verenigde Staten of met andere landen, annuleren. De economische en culturele belangen van de landen, die de strijd van het Vietnamese volk tegen de Amerikaanse agressie in het landsbelang, goedkeuren, ondersteunen of helpen - respecteren. Van alle landen economische en technische hulp, die niet gepaard gaat met politieke voorwaarden, aanvaarden. Zich onthouden van het deelnemen aan militaire bondgenootschappen; zich onthouden van het toelaten van militair personeel of militaire bases van een vreemd land op ons grondgebied.
2. De vriendschapsbanden verstevigen met alle landen, die de strijd van het Vietnamese volk tegen de Amerikaanse agressor in het landsbelang goedkeuren, ondersteunen en helpen. De goede betrekkingen met de buurlanden Cambodja en Laos verstevigen. Voortdurend de solidariteit en de onderlinge hulp tussen de Indochinese volkeren consolideren om de onafhankelijkheid, de soevereiniteit, de eenheid en de territoriale onschendbaarheid van elk land te verdedigen en zich te verzetten tegen de politiek van agressie en oorlog van de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers.
3. Op actieve wijze de nationale onafhankelijkheidsstrijd van de volkeren van Azië, Afrika en Latijns-Amerika tegen het imperialisme, het kolonialisme en het neokolonialisme ondersteunen. Op actieve wijze de strijd van het Amerikaanse volk tegen de agressieoorlog van de Amerikaanse imperialisten in Vietnam ondersteunen. Op actieve wijze de rechtvaardige strijd van de Amerikaanse negers ter verkrijging van bur-

gerrechten ondersteunen.

Op actieve wijze de strijd voor de vrede, de democratie en de sociale vooruitgang in alle landen ter wereld ondersteunen.

4. Op actieve wijze strijden voor het behoud van de wereldvrede en zich verzetten tegen de oorlogszuchtige en agressieve imperialisten met aan het hoofd het Amerikaanse imperialisme. De ontbinding eisen van de militaire aanvalspacten en de ontmanteling van de militaire bases van de imperialisten op vreemd grondgebied.

De betrekkingen met de internationale democratische organisaties en de volkeren van alle landen, waarbij inbegrepen het Amerikaanse volk, verstevigen en ontwikkelen.

Actief deelnemen aan de consolidering en aan de ontwikkeling van het front van de volkeren van de wereld, die het Vietnamese volk ondersteunen in zijn strijd tegen de Amerikaanse agressors voor de nationale onafhankelijkheid en voor de vrede.

*

Onze strijd is buitengewoon moeilijk maar zeer eervol. Het gaat niet alleen om het lot van ons land en onze nakomelingen, maar het is ook belangrijk voor de strijd van de volkeren van de gehele wereld voor vrede, nationale onafhankelijkheid, democratie en sociale vooruitgang. Om deze roemvolle taak tot een goed einde te brengen zal ons volk, dat al verenigd is, deze eenheid op een nog bredere basis moeten versterken. Het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam begroet hartelijk de politieke partijen, massa-organisaties, vaderlandslievende en vooruitstrevende mensen die binnen het Front of daarbuiten zich aaneensluiten om gezamenlijk de Amerikaanse agressors en hun handlangers te verslaan.

De strijd van ons volk tegen de Amerikaanse agressie is een rechtvaardige strijd. Ons hele volk is als één man vastbesloten de Amerikaanse agressie en hun handlangers te bestrijden en te overwinnen. De instemming, de steun en de hulp, die ons volk in zijn strijd krijgt van de volkeren van de socialistische landen, de volkeren van Azië, Afrika en Latijns-Amerika, de volkeren die vrede en rechtvaardigheid op de wereld willen, waarbij inbegrepen de progressieve groeperingen in de Verenigde Staten van Amerika - worden elke dag groter en krachtiger. Wij zijn bezig te winnen en wij zullen zonder mankeren een volledige overwinning behalen. Hoe hysterisch, wreed, koppig en gemeen ze ook mogen zijn, de Amerikaanse imperialisten zullen jammerlijk schipbreuk lijden met hun misdadige manoeuvres.

Het is van het allergrootste belang voor het vaderland, dat heel de bevolking van het Zuiden, zich als één man verenigt, voorwaarts gaat op de weg naar de overwinning om de Amerikaanse agressors en de door hen betaalde marionettenregering te verslaan, en samen met onze landgenoten uit het Noorden op roemvolle wijze dit grootse werk verricht: het Zuiden bevrijden, het Noorden verdedigen en opgaan tot de vreedzame hereniging van het vaderland!

Het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam belooft zich het vertrouwen van onze landgenoten en van onze vrienden in alle werelddelen altijd waardig te betonen.

Het Vietnamese volk zal overwinnen!

De Amerikaanse agressors en hun handlangers zullen verslagen worden!

HET PROGRAMMA VAN HET NATIONAAL BEVRIJDINGSFRONT VAN ZUID-VIETNAM ZAL ZEKER WORDEN UITGEVOERD!

MEDESTRIJDERS EN LANDGENOTEN UIT HET ZUIDEN, GAAT ONDER DE BANIER VAN HET NATIONALE BEVRIJDINGS FRONT VAN ZUID-VIETNAM MOEDIG VOORWAARTS!

ADVERTENTIEFONDS

We ontvingen de volgende giften:

P.D.te G.te Zw. f 50,-; L.W.B.te D. f 5,-; G.G.J.K.te R. f 3,-; G.G.te A. f 10,-; H.v.H.te C.a.d.IJ. f 25,-; W.A.C.M.H.te T. f 10,-; J.W.P.M.K.te A. f 10,-; N.N.te A. f 10,-; C.A.v.d.A.te W. f 1,70; H.v.d.A.te B. f 4,40; J.L.te A. f 10,-; G.S.te d.H. f 2,50; G.H.B.te L. f 10,-; K.I.N.te G. f 2,50; R.S.te d.H. f 1,50; J.J.W.te W. f 5,50; W.H.te D.H. f 20,-; J.d.V.te V. f 25,-; R.t.H.te H. f 25,-.

Totaal elfde verantwoording f 231,10. Alle goede gevers worden hartelijk bedankt. Verdere giften blijven van harte welkom. Ons gironummer is 1281198 ten name van Vietnam Bulletin, onder vermelding van ADVERTENTIEFONDS.

THAILAND (II) (vervolg van VB II nr 22, dd. 30-3-'68)

III. DE GUERRILLA IN THAILAND

Sinds 1965 zijn in vele delen van Thailand guerrillabewegingen ontstaan, die gelijkenis vertonen met die van het beginstadium in Vietnam. De voornaamste centra van onrust liggen in het noordoosten (vooral in de provincies Sakol Nakhon, Nakhon Panom, Udorn, Ubon, Nong Kai en Kalasin) en in het uiterste zuiden (in de provincies Songkhla, Secratthant, Trang, Phalthalung en Nakhon Sithammarat). Maar ook worden opstandige bewegingen gemeld in de provincies langs de grens met Burma en in de provincies Prachuab Kirikhan (met name in het district Kuiburi, 250 km ten zuiden van Bangkok), Petchburi, Rejburi, Kanchanaburi en Supanburi (slechts op 100 km afstand van Bangkok). Steeds vaker verschijnen in de pers artikelen met een kop: Thailand, een tweede Vietnam? Berichten van Chinese oorsprong melden onrust in 28 van de 71 provincies (18), en de onrust schijnt dagelijks toe te nemen. (20 vuurgevechten in 1965, 297 in 1967; 33 regeringspersonen en aanhangers vermoord in 1965, 216 in de eerste negen maanden van 1967) (19).

Een enigszins duidelijk beeld van de situatie is niet te vormen. Schattingen over het aantal guerrillastrijders lopen zeer uiteen. (20) Dat de strijd ook in Thailand escaleert, moet ook weer opgemaakt worden uit verspreide berichten als deze: afkondiging van staat van beleg en instelling avondklok in verschillende provincies; levering van steeds meer wapens door de VS, zoals grond-luchtraketten (in ruil overigens voor het zenden van meer Thaise troepen naar Vietnam); toestemming om over in Thailand gestationeerde Amerikaanse vliegtuigen te beschikken als dat voor de verdediging van het land nodig is; ontkenningen van het Pentagon dat Amerikanen rechtstreeks deelnemen aan de strijd tegen de guerrilla's in N.O. Thailand (n.a.v. een verklaring van Amerikaanse piloten - zie Le Monde, 8.12.67). Aan twee gebieden zal hier wat meer aandacht besteed worden.

A. Het Noordoosten

"Het Noordoosten, ver van de hoofdstad gelegen, diende als een soort Siberië voor ongewenste ambtenaren. Het wordt bovendien grotendeels bewoond door een volk dat etnisch gesproken tot de Lao behoort, maar onder het bestuur van Thailand valt en dat noch door de Laotianen noch door de Thais volledig geaccepteerd wordt."

"Door gebrek aan water en vruchtbare grond is de armoede nog nijpender geworden. De rijstopbrengst is er ongeveer 40% lager dan het landelijk gemiddelde. Het inkomen per hoofd van de bevolking, slechts \$ 45 per jaar, is minder dan de helft van dat in de rest van het land en de inkomsten zijn onrechtvaardig verdeeld. Volgens een recente studie ontvangt de bovenste 2% van de boeren in het Noordoosten tienmaal zoveel 'schoon' als de onderste 78%."

(21) "In deze achtergebleven hooglanden (van het Noordoosten) maakte in de tweede wereldoorlog de Free Thaibeweging, met steun van Engeland, het de met Japan verbonden regering van Thailand zeer lastig. Dit verzet, geleid door Pridi Pranomyong, had een politiek ontwakken in dit gebied ten gevolge. dat zijn uitdrukking vond in de korte periode van democratisch bestuur (onder Pridi), die Thailand na de oorlog gekend heeft. In feite was het Noordoosten meer dan enig ander deel van Thailand een bron van politieke hitte. Toen de militairen in 1947 de macht grepen, doken leiders als Pridi onder of gingen in ballingschap. Pridi zelf, die korte tijd premier is geweest, verblijft nu al vijftien jaar als balling in China. Men neemt aan dat hij nog een kleine schare aanhangers in Thailand heeft." (22)

"Toen militaire dictatoren na de oorlog in Bangkok de macht overnamen, moesten de politici in het Noordoosten het stelselmatig ontgelden. Ze zouden ijveren voor separatisme, voor het communisme, of voor beide.

"De uitgebreide militaire zuiveringen in het begin van de zestiger jaren hebben het regime in Bangkok tot op heden gevreesd gemaakt. De arrestatie en terechtstelling, zonder enige vorm van proces, van verscheidene, vaak populaire plaatselijke leiders heeft de huidige opstandelingen wellicht een niet onaanzienlijke steun opgeleverd bij hun verzet tegen de regering. ... in dit hele gebied worden regelmatig dorpelingen opgepakt door het leger of de politie, en als verdacht beschouwd zolang hun onschuld niet is bewezen." (23)

Schattingen in 1967 over het aantal guerrilla's variëren tussen 1000 en 3000 man. Behalve beroepsrevolutionairen zijn er boeren die van tijd tot tijd (o.a. 's nachts) deelnemen aan subversieve activiteiten, en de hulp verlenende sympathisanten (waaronder vooral familieleden van de strijders) in de boerendorpen. Naast het probleem dat de bevolking van N.O.

Thailand - etnisch verwant met de Lao - weinig binding heeft met Bangkok, is er het vraagstuk van een Vietnamese minderheid: enkele tienduizenden tijdens de 1e Indochinese oorlog gevluchte Vietnamezen. Evacuatie naar Zuid-Vietnam is niet mogelijk omdat Saigon deze mensen niet in zijn gebied wil opnemen in verband met hun sympathieën voor Hanoi. Het portret van Ho Chi Minh, overal in hun woningen aangetroffen, schijnt echter meer uit nationalistisch sentiment dan om redenen van ideologie in ere gehouden te worden. . . .

Maar de Noord-Vietnamezen hier luisteren naar radio Hanoi, dragen geld af aan de Noord-vietnamese belastingen en betonen zich weinig vriendelijk tegenover Amerikaanse bezoekers. (24)

Organisatie. In januari 1965 werd in Peking opgericht het Thaise Patriottisch Front (onder leiding van Int.kol. Phayom Chulanon). In december van hetzelfde jaar werd de Thaise Onafhankelijkheidsbeweging (leider Mon Kon Nanakon) in dit Front opgenomen. Ook andere fronten, zoals de Patriottische Jeugdbeweging van Thailand, zijn in dit Front verenigd. Het program van het Front richt zich vooral op drie punten:

1. de corruptie van het dictatoriale bewind in Bangkok;
2. de verwaarlozing van het platteland;
3. de uitverkoop van het land aan de Amerikanen.

Er zijn ook radiouitzendingen die betrekking hebben op het verzet. Naast de 'Stem van het volk van Thailand', al enige jaren zendend vanuit Laos of Noord-Vietnam, zijn er sinds eind 1964 de dagelijkse uitzendingen uit Peking en Hanoi in het Thais. Welke rol de Communistische Partij van Thailand speelt in het huidige verzet is niet duidelijk:

"Men neemt aan dat de kleine, Peking-gezinde, bij de wet verboden Communistische Partij van Thailand geschriften, medicijnen en geld levert, evenals een door de instanties te Bangkok verontrustend geachte hoeveelheid inlichtingen." (25)

Zeer weinig gegevens zijn er ook over de contacten tussen de verschillende guerrilla-centra in Thailand zelf en de contacten met buitenlandse machten. Er zijn berichten over training van Thais in Noord-Vietnam en China, over contacten met de aan de andere zijde van de Mekong opererende Pathet Lao. Thaise regeringspersonen beweren nog al eens dat communistische agenten worden getraind in een kamp in Cambodja door Chinezen (26) en dat de guerrillastrijders Chinese wapens hebben. Andere bronnen spreken van het gebruik van Amerikaanse wapens, verkregen in Laos, waar een grote handel schijnt te zijn in Amerikaans oorlogsmateriaal.

B. Het Zuiden

De onrust in de zuidelijke provincies schijnt niet zozeer voort te vloeien uit slechte economische omstandigheden, dan wel uit de omstandigheid dat er een 6 à 700.000 Moslims wonen, etnisch verwant met de Maleiers, en verwaarloosd door het regime in Bangkok. Over de 5 hierboven reeds genoemde provincies schrijft Peter Braestrup:

"(Ze) ... bestrijken een met bergkammen bezet gebied, waar men kleine rubberplantages vindt, hier en daar in het laagland rijstvelden, veeteelt en kokospalmbosjes. De bevolking is welvarender dan de Thais in het droge noordoosten en de meeste van de twee miljoen inwoners van dit gebied, met inbegrip van de flinke Maleise en Chinese minderheden, wonen in ongeveer 3200 dorpen, de meeste onbereikbaar per auto." (27) Deze Moslim-minderheid schijnt een politiek probleem in Thailand te vormen.

"De 600.000 tot 700.000 Maleiers in Thailand zijn allen Mohammedanen en wonen groten-deels in de provincies van het schiereiland. Het staat vast dat de Islam, waardoor ze verbonden zijn, een obstakel van belang is voor de regeringspolitiek van assimilatie. Officieel vallen alle Thaise mohammedanen onder de benaming 'Thaise Islam'. Er dient echter een onderscheid te worden gemaakt. 90% zijn Maleise mohammedanen, spreken een andere taal en zijn alleen in Thailand omdat het aan Maleisië grenst. De andere 10% van de mohammedanen zijn over het hele land verspreid, zijn de afstammelingen van vroegere Maleise slaven, zijn verregaand geassimileerd en onderscheiden zich van de Thais alleen door hun geloof. Dit geldt niet voor de echte Maleiers, die nog altijd nauw verbonden zijn met de Maleisische Federatie en op wie het beleid van Bangkok geen vat heeft. De gedachte is ook geoperd om uiteindelijk een plebisciet te houden over een eventuele hereniging van de provincies van het schiereiland met de Federatie en in ieder geval moet men beseffen, dat de Maleise mohammedanen in Thailand er geen genoeg mee zullen nemen voorgoed onder het huidige bestuur te blijven. Het effect van de idee van een 'Groot-Maleisië' zal niet kalmerend werken. Er is een zeer ernstig politiek probleem..." (28)

"(er is een) ... onderstroom van wantrouwen tussen boeddhisten en mohammedanen in Thailand, die zelfs in het dagelijks leven merkbaar is. De boeddhisten beschouwen de mohammedanen zoals blanke boeren de zwarte 'halfbouwers' beschouwen. En aangezien in het Zuiden de regeringsambtenaar bijna steeds een boeddhist en de boer een mohammedaan is, groeit de antipathie en wordt de communicatie steeds slechter." (29)

Ook voor dit gebied is het niet mogelijk een enigszins duidelijk beeld te krijgen van de omvang van de guerrilla-activiteiten. In de bronnen duikt steeds weer de naam op van een Chinees Chin Peng, die een communistisch leger aanvoerde in Maleisië tegen de Japanse bezetter en later tegen de Engelsen. Uit Maleisië verdreven heeft hij zich met een groep van ongeveer 500 man in Zuid-Thailand gevestigd.

"Chin Peng, alleen overgebleven, bracht op zijn gemak grote gebieden van het rubber-producerende Zuiden onder communistische leiding... Zich scharend onder het vaandel van het Maleisische Bevrijdingsfront deden de CT's (zoals de communistische terroristen door de Amerikanen worden genoemd) weinig om de invloedssfeer van hun beweging te vergroten.

Ze stelden zich er blijkbaar mee tevreden belastingen te innen van de rubberplanters, op kleine veldjes tuinbouw te beoefenen, en eerste hulp te verlenen aan de dorpsbewoners." (30)

"Lange tijd gingen de mannen van Chin Peng zo openlijk hun gang, dat Chinese kinderen in steden als Betong iedere middag, na de lessen op de verplichte Thaise scholen, het bos in plachten te gaan om door de guerrilla's gegeven onderwijs in de Chinese taal te volgen." (31)

In 1965 schijnt Chin Peng zijn activiteiten in het uiterste zuiden echter sterk uitgebreid te hebben. Zijn kleine mobiele eenheden werken samen met mohammedaanse groepen. (32)

"Voor het eerst ('verleden zomer') trokken zij uit hun veilige kampen diep in het oerwoud.

Op dorpsbijeenkomsten en in gedrukte pamfletten wekten agitpropgroepen de Thais in het zuiden op het Amerikaanse marionettenbewind van maarschalk Thanom Kittikachorn omver te werpen en een neutralistische regering 'van alle nationale partijen' te vormen - dezelfde twee doelstellingen als genoemd door de communisten in het noordoosten van Thailand." (33)

Tevens schijnt een nieuw guerrillacentrum te zijn ontstaan (naast die van Chin Peng?) in de iets noordelijker gelegen provincies, tussen de aan de kust gelegen steden Surat Thani en Nakhon Si Thammarat. De meeste guerrilla's schijnen hier Thai te zijn, die contacten hebben met de bewegingen in het noordoosten. (34)

Alle berichten samenvattend krijgt men de indruk dat er in het zuidelijk schiereiland thans drie centra zijn:

1. in de provincies grenzend aan Maleisië;
2. in de provincies ten noorden daarvan gelegen;
3. in de provincies op 100 tot 250 km afstand van Bangkok (centrum Kuiburi).

Sommigen vermoeden dat de guerrillagroepen hun activiteiten coördineren en dat zij in verbinding staan met het Thaise Patriottisch Front in het N.O., wat ook blijkt uit hun op verschillende punten gelijklopende politieke programma's.

C. Tegenmaatregelen

In nauwe samenwerking met de Amerikanen tracht de regering van Thailand het hoofd te bieden aan de toenemende onrust in het land. Op het militaire vlak betekent dit uitbreiding en verhoging van de gevechtswaarde van het leger, de politie-korpsen en de afdelingen van de grenspolitie; vorming van para-militaire korpsen (Territorial Defense Volunteers) en training van Thais in guerrillabestrijding door US Army Special Forces. Verder de aanschaf van moderne wapens en vooral hefschroefvliegtuigen.

Daarnaast zijn er de pogingen het levenspeil van de bevolking in de guerrillagebieden te verhogen en hun gevoel van loyaliteit met de regering in Bangkok te versterken. Dit houdt in het openleggen van deze gebieden door aanleg van wegen, het stichten van scholen en medische centra, verbetering van landbouwgewassen, de aanleg van irrigatiewerken en het voeren van propagandacampagnes, waarbij men vooral speculeert op de verbondenheid van de plattelandsbevolking met zijn god-koning. Er zijn 'Mobiele Eenheden voor Ontwikkelingshulp' (MEO's) en Mobiele Informatie Teams gevormd. In 1964 kwam het gezamenlijke Thais-Amerikaanse Project voor Versnelde Ontwikkeling van het Platteland tot stand. Er zijn ook plannen bepaalde bevolkingsgroepen - meestal etnische minderheden - te isoleren of naar andere plaatsen over te brengen. In hoeverre deze maatregelen effect sorteren is moeilijk te zeggen. Het falen van de pacificatieprogramma's in Zuid-Vietnam wordt door de regering in Bangkok althans met grote bezorgdheid gade geslagen. De vraag is ook of deze ontwikkelingsprojecten ook werkelijk uitgevoerd worden. Een lid van het Amerikaanse Vredescorps,

werkend in Thailand, schreef een brief aan L. E. Lomax, waaruit hij het volgende citeert: "Als u schrijft over wat u hebt gezien in Thailand, hoop ik dat u vooral zult schrijven dat er enkelen van ons zijn die werkelijk huilen als zij zien wat de Amerikaanse Militaire Politie doet in dit land. Vertel dat Thaise onderwijzers hun scholen verlaten om tolken en klerken te worden op onze militaire bases tegen een salaris dat driemaal zo hoog is. Vertel dat landbouwkundigen hun proefstations verlaten en de boeren in de steek laten, om op onze militaire bases te gaan werken. Hun werk is de bases te verfraaien. Zij verdienen nu vijfmaal zoveel. Vertel dat Thaise ingenieurs hun werkzaamheden aan wegen, dammen en bruggen opgeven om snelwegen en gebouwen te maken voor onze militaire bases. Zij verdienen nu zevenmaal zoveel als voordien. Vertel het, vertel het." (35)

D. Een nieuwe guerrilla-haard

Want ondanks al deze tegenactiviteiten breidt de guerrilla zich als een olievlek uit over het land. (36) Enige weken geleden verschenen voor het eerst uitvoeriger berichten over weer een nieuwe verzetshaard, nu in het uiterste noorden, in de provincie Nan (37). In dit bergland (1.000 tot 2.000 meter) wonen op de met jungle begroeide hellingen stammen als de Meo, de Yao, de T'in, en de K'mou. Le Monde van 24.1.68 meldt dat napalm is gebruikt om Meo-guerrilla's te verdrijven van een strategisch belangrijke hoogte. (Zie voor de Meo ook VB II, nr 5, p.2)

VERWIJZINGEN, TEVENSGOPGAVE VAN ENIGE LITERATUUR

18. Le Monde, 29-12-1967.
19. Peter Breastrup; De Volkskrant, 28-12-1967.
20. Opmerkelijk zijn de getallen die Bangkok zelf noemt. Zie Le Monde, 7-2-1968: In de afgelopen twee jaar 251 guerrilla's gedood, 2308 gevangen genomen, terwijl 2135 zich hebben overgegeven.
21. Stanley Karnow; New York Herald Tribune, 25-8-1966.
22. Ian Firth; The Thai insurgents (Pacific, mei/juni 1966).
23. Seymour Topping; N. Y. Times Magazine, 20-2-1966.
24. Peter Breastrup; N. Y. Times, 5-7-1966.
25. idem, 12-7-1966.
26. Michael Wall; The Guardian, 2-6-1966.
27. Peter Breastrup; N. Y. Times, 22-8-1966.
28. Notes et Etudes documentaires. Doc.fr. 3020-1963.
29. Maynard Parker; Subversion in Thailand. (Survival, vol. VIII).
30. M. Parker. Okt. 1966.
31. zie 23.
32. zie 23.
33. zie 30.
34. Straits Times, 8-7-1966.
35. zie 5.
36. Le Monde, 21-2-1968.
37. L. Jacques Decornoy; Le Monde, 13-2-1968.

Citaten zijn ontleend rechtstreeks aan genoemde bronnen of overgenomen uit Peace Press van 7-8 en 18-9-1967.

Nog enige literatuur:

1. John F. Cady: Thailand, Burma, Laos and Cambodia. New Jersey, 1966.
Geschiedenis van 4 Zuidoostaziatische staten, hun gemeenschappelijke Buddhistische traditie, maar vooral ook hun linguïstische en culturele variaties en politieke rivaliteiten, tot in deze tijd sterk voortlevend.
2. Donald E. Neuchterlein: Thailand and the struggle for Southeast Asia. Ithaca, New York, 1965. Zeer belangrijke achtergrondinformatie betreffende de huidige Thais-Amerikaanse relaties en de invloed van de strijd in Laos op de politiek van Bangkok. De Amerikaanse aanwezigheid in Thailand en Zuidoost-Azië wordt als noodzakelijk beschouwd.
3. David A. Wilson: Thailand. In: Governments and Politics of Southeast Asia. O.l.v. George Mc Turnan Kahin; Ithaca, New York, 1964. Behandelt de periode na ongeveer 1850.

4. Louis E. Lomax: Thailand: the war that is, the war that will be. New York, 1967.
5. L. E. L. Sluimers: De Delta-landen van Zuidoost-Azië. Meppel, 1961.
Kritisch over de militaire dictatuur in Thailand. Vrij veel aandacht aan de positie van de Chinese minderheid.

N. B. De naam van het land was Siam, is tegenwoordig Thailand. De inwoners (staatkundig gezien) worden hier Thais genoemd, niet Thailanders zoals in Franse literatuur meestal wordt gedaan. En zo ook het gebruik van Thaise in plaats van Thailandse. Voor de etnische groep - ter onderscheiding van de Meo, de Chinezen, etc. - wordt het begrip Thai gebruikt. Meer gegevens over etnische groepen die ook in Laos en Cambodja wonen, zijn te vinden in de speciale nummers gewijd aan LAOS (VB jaargang II, nr 5) en CAMBODJA (VB jaargang II, nr 12).

MEDEDELING

Woensdag 24 april a. s. vertoont de Amsterdamse Cineclub voor haar leden: De mensen van Noord-Vietnam, waarom Amerika niet wint, van Felix Greene. Plaats: Capitol, Rozengracht. Aanvang: 19.30 uur en 21.45 uur. Toegang: f 2,-. Lidmaatschap Cineclub f 1,25 per jaar. Aangezien dit een besloten voorstelling is moet men lid zijn van de Cineclub (of van het Nederlands Filmmuseum). Kaarten en/of lidmaatschap verkrijgbaar bij: ASVA, Weesperstraat 51; Athenaeum Boekhandels, Spuistraat, Van Woustraat, Banstraat, of door storting van het verschuldigde bedrag + f 0,25 administratiekosten op Gem. giro C 4400 tnv Cineclub, Amsterdam.

DRUKWERK

Frankering bij abonnement
Amsterdam

H. G. J. Zonnenberg
Harpstraat 25
UTRECHT

25-6

Afz.: Vietnam Bulletin
p/a ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam

HOLLAND